

на едно грамадно дърво и започва да имъ говори така :

— Много се лъжете, ако вѣрвате, че имате право да пасете биволитѣ си по пасбищата, както що е било при вашитѣ дѣди и бащи. Ония врѣмена вече се минаха. Сега имате нови господари и тѣхната воля ще изпълнявате. Ако не послушате, ще употребя сила противъ васъ.

Шестъ едри добръ вѣоржжени стражари стояха прави. Селянитѣ индийци тѣпо гледаха Ричарда и се чудѣха : отдѣ имъ дойде тази бѣда. Какво ще правятъ безъ пасбища? При всичко това тѣ не се възбунтуваха, а искаха съ добро да убѣдятъ англичанина, че не могатъ да живѣятъ безъ биволи и пасбища.

Деньтъ бѣ много горещъ. Ричардъ сне английската си шапка, обтерса пота отъ челото си съ прѣстъ и продължи.

— Чуите селени, азъ не желая да употребя противъ васъ орѣжие, но послушайте ме. Пасбищата вече не сѣ ваши. Биволитѣ си нѣма да изкарвате по тѣхъ. Чухте ли!

Народътъ се замърда. Единъ старъ селянинъ, на име Пуна Лалъ, излѣзе напредъ и направи селямъ (поздравъ) до земята. Той бѣ доста сухъ, съ дълга бѣла брада, но приказва ясно и очитѣ му лъщѣха като на младъ човѣкъ.

— Сайби-ефенди, каза той. Азъ съмъ шетълъ на английското правителство и много чиновници ме обичаха. Ние сме покорни за всичко. Вѣрваме, че вие ще ни бждете бащи и защитници. Защо сега посѣгате и на пасбищата ни, които еднички сѣ ни останали? Да умремъ ли искате?

Ричардъ се навжси. Лицето му почернѣ.

— Нѣма какво да мислите. Законътъ е таквъ. Не можете да разсаждавате.